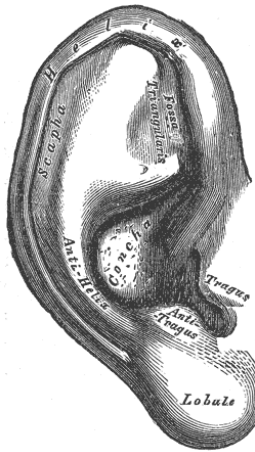

Besúgó – avagy ma van a névnapom

Ma van a névnapom. Ezt tartom ma a leglényegtenebb dolognak. Mert nem a névről, az ünnepről szeretnék beszélni (bár fontos, bár megkerülhetetlen, egyféle azonosító, talán tulajdonság is), nem a betűkről, nem a verbalizált lélekről, de a maszkról, az utcákról, az átjárókról, a várost, a falut elválasztó kapukról, határhelyzetekről, titkos helyekről... egy kisebb univerzumról, mely minden egyes pont sajátja tud, bír lenni.

A maszk olyar Arc-lenyomat, amely a személy felismerhetőségét az örökévalóságba emeli, ugyanakkor az álarc egy olyan, az emberi Arc elé helyezett műtárgy, amely az illető személy eltakarását, felismerhetetlenségét, alakoskodását szolgálja.

Az átjárók, az ódon városfalak, ma a modern, szabvány-határátkelőhelyek tisztaságot, valamiféle nyílt és tiszta, azonosítható, lehet épp őszinte, bátor és megbízható, rezzenéstelen tekintetet kívánnak meg tőlünk, az ellenőrzésnek kiszolgáltatott, az ellenőrizhetőség lehetőségét kínáló esetleges istenekké avatnak minket, önmagunk iránt a teljességet követelik meg. Egyszóval legyünk azok és azzá, akik vagyunk, válhatunk. Egy egyszerű átlépés a jelen és már a nem jelenlét között.

Két történetet szeretnénk a fönti filozófiát állítva és egyben tagadva is megosztani Önökkel. Kettő immár megkerülhetetlen, egybefonódott, mondjuk így, sztorit. Az egyik megtörtént, a másik még mozgolódik a jelen alatt...

Mert történt az, hogy a nyomdából – ahol a *Súgó* fedőlapja készült, ahol átvettük, beszájoltuk az autó csomagtartójába ezeket a mesteri szépségű felületeket – egyenesen Magyarországra vezetett utunk. Határon át, egyikből kilépve, másikba próbálva átjutni, paktrégerünkben 1500 kis blokkal igyekeztünk magunk lenni, igazolni létünket, be-, átlépésünk tiszta szándékát, és akkor gyanússá vált minden, ahogy kinyitatták velünk a nyomdai szajrét, ahogy egyszerre három Arc-felület kért igazolást, a határátlépő, a határátlépő úti okmányában szereplő fénykép és a fedőlapon lévő Arc/Álarc, s nem értették, most ki kivel, s ez a ki kivel milyen kapcsolatban áll, miben térnek el és egyeznek, mitől válik egyik a másiktól elválaszthatatlanná (név, nap, hely, idő, arc, álarc...)

Aztán az útlevelet visszakaptuk, aztán a *Súgó*-fedőlap egy példánya ott, a határponton, ott, az átívelésen maradt. Elkérték, megtartották. Ki-sajátították. De nem azért, mert a gyanússág fennmaradt volna... Hanem mert tetszett neik, mert mindenkinek, aki itt-ott belép majd, el szeretnék mondani, hogy márpedig Hozzánk ez a valami, az az Arc/Álarc odatartozik, hogy akárhogy és akárhol is vagyunk, a mögötte és az előtte elveszti értelmét. Mert fontos, hogy tudassák, hogy ezek (is) Mi vagyunk.

Persze most „retteghetünk” attól, hogy mi lesz, ha ezen a hétvégén Péterrévén egy csomó, hazatérő, hétvégi programját művelődési programdömpinggel felváltó vendégmunkás jelenik majd meg, és azonosulni szeretne velünk, esetleges istennel, megélni velünk a Találkozó igazi és igazán szép mindennapjait. Mi lesz ekkor? S mennyire jó, mily kiváló, hogy ez a mi kis, titkos univerzumunk szívesen lát minden erre tévedőt is! Mert a név, az arc, a tekintet kötelez!

A színház legyen kórház

A Találkozót Lovas Ildikó, a Magyar Nemzeti Tanács kulturális ügyekkel megbízott tanácsosa nyitotta meg. A következőkben a megnyitóbeszédét közöljük.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Szeretettel köszöntöm Önöket a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XVI. Találkozásán.

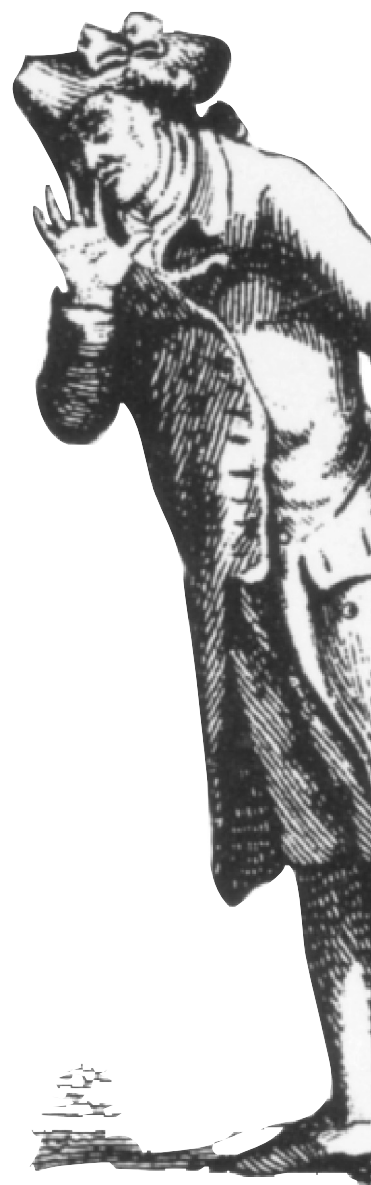
Külön tisztelettel köszöntöm a házigazdákat, a péterréveieket, a Karinthy Frigyes Színjátszó Kört, valamint a szemle magyarkanizsai, verbászi, bácskerteszi, nagykikindai, gombosi, bácsfeketehegyi, zentai, bácsgyulafalvi, csókai, adai, kisoroszi, tóbai, topolyai, temerini, bezdáni résztvevőit.

Hölgyei és Uraim, amikor erre a mai megnyitó ünnepségre készültem – és egész héten ezt tettem, közvetve a számos megrendezésre került kulturális rendezvény résztvevőjeként és/vagy nézőjeként és közvetlenül –, szinte minden kezdőmondat, amit megfogalmaztam, a művészetről, a színházról, az elragadtatásról szólt. Amikor azonban írni kezdtem, felsorolásba fogtam. Nem is értem, miért. Hiszen rám éppen ez a legkevésbé jellemző.

De rájöttem – és miután rájöttem, nem változtattam meg a mondatokat –, hogy az amatőr színjátszók találkozója kapcsán ez összefügg, sőt meghatározóan függ össze: mármint a számok, a felsorolás és a mondatok, amiket a művészet, a színház és az elragadtatás kapcsán megfogalmazhatunk.

Elmondom, miért gondolom így.

Úgy alakult, hogy barátaim, ismerőseim közül többen is éveken keresztül részesei voltak a szemlének, zsűriztek, utaztak a vajdasági éjszakában, vitatkoztak, döntöttek, támogattak és bíráltak. Tőlük tudom azt, amit erről a rendezvényről évekre visszamenőleg kívülállóként tudni lehet.

Lehetséges, igen, határozottan emlékszem, voltak pillanatok, amikor irigye voltam ennek, mert az összetartozásnak, a cinkos, céhes, művészi, önkéntesféle/-fajta összetartozásnak volt példája minden, a találkozóról elmondott mondat, történet.

És példája az egyre biztosabb színvonalnak.

Ezt külön ki kell hangsúlyozni, ki kell mondani: a vajdasági magyar amatőr színjátszás vajdasági magyar kulturális életen belül a leghatározottabb minőségi változáson ment keresztül.

És ebben a folyamatban voltak segítők, támogatók, szakmai iránytűik, de leginkább mégis önmagukra számíthattak. Ahogy a művészetben, a művelődésben lenni szokott. Ahogyan lennie kell. Nekem, Hölgyeim és Uraim, meggyőződés, hogy egy művelődési egyesület, egy színjátszó és mindenki más, aki egy közösségi házként elképzelt művelődési egyesületben otthon van, akkor lesz sikeres, ha a tagok a sajátjukénak érzik. Ha idejüket adják, és biztos vagyok benne, sokszor anyagi terhet is vállalnak – másként nem lehet építkezni, előre jutni. Ebbe a folyamatba kell bekapcsolódnia a támogatásnak, ebben a folyamatban kell szerepet vállalnia az önkormányzatoknak, a titkárságoknak, az MNT-nek.

Tiszteletem szeretném kifejezni az amatőr színjátszók iránt, akik sokszor a semmiből apparátust mozgatnak, ahogyan a karinthysok megfogalmazták tizedik évfordulójuk kapcsán: „a nulláról indultunk, a lelkesedéssel kívül nem volt semmink. Ezért mindenki többféle feladatot is vállalt, szerepelt, de kellékes és sűgő is volt.”

Az amatőr színjátszók mozgalmat jelentenek, forradalmat és dacot, megvívott győztes csatákat a kabarétól a nagyszínházi előadásokig.

A zsűri, az amatőr színjátszók mindenkori zsűrije sokszor mondta ki az évek folyamán: a társulatuk – és most nem egyikre vagy másikra gondolok, hanem általánosságban – többre képes. És a csapatok vállalták a kihívásokat, az előadásokon az elképzelésben és a darabválasztásban egyaránt egymásra tudott találni az igényesség, a szellemesség és a szellemiség.

A színház, így az amatőr színház is, a közönségben tud leginkább feloldódni, minden rétegeiben megmutatkozni, sütkérezni és kitárulkozni.

A Magyar Nemzeti Tanács művelődési tanácsosaként a célom az, hogy a legjobb amatőr színjátszó csapatok tájoljanak, az MNT támogatásával mutassák be előadásaikat a vajdasági magyar közösségnek. Ezt az ideiglenes költséghatárban nem sikerült megvalósítanom, de a vajdasági magyar kulturális háló teljességéhez ez a projektum nélkülözhetetlen, úgyhogy meg fogjuk oldani.

Hölgyeim és Uraim, a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója az MNT kiemelt rendezvényei közé tartozik. És azon rendezvények közé, amelyekkel kapcsolatban egyértelműen és világosan ki kell mondanunk: büszkék vagyunk rá, hogy kiemelt rendezvényünk, mert nyelvünk és kultúránk megőrzésében, értékteremtésben, értékmentésben, lelkesedésben, lélekben, erőteljességben és vidámságból is táplálkozó közösségépítésben példamutató.

Hölgyei és Uraim, néhány nappal ezelőtt volt KOSZTOLÁNYI DEZSŐ születésnapja. Engedjék meg nekem, hogy az ő szavaival nyissam meg a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XVI. Találkozóját, kívánjak a résztvevőknek sikert, Önöknek jó szórakozást, a szervezőknek sok munkát.

„Thalia főpapjai, segédlelkészei, ministránsai s mindazok, akiknek közük van ehhez a nemes mesterséghez...”, így kezdi egy nyílt levelét, de a végén már elejti ezt az idealizáló hangot, és csak azért könyörög, hogy „a színház legyen kórház, ahol meggyógyul a sínylődő nyelv”.

És Péterréve megindul Péterréve, a tréfamester

Pénteken, vagyis a tegnap minden elkezdődött. Már napokkal előtte tudtuk, hogy mindez visszafordíthatatlan. És tegnap, a bolondozás ünnepének tekintett április elsején, mégiscsak a szemle idei jelmondata igazolódott be: A Találkozó nem tréfamester! Hiszen rangos vendégeket köszönthetett a falu, és meghatározó személyiségek köszönthették a közönséget és a Találkozót. Az idei évben megnyugvással a szívünkön elmondhatjuk, a döntéshozók is kíváncsiak voltak a Találkozóra, a színházas ünnepére. Reméljük, ez nem múlik el nyomtalanul, hiszen bizonyára ők is érezték, milyen szükség van a jelenlétre.

A megnyitók sora a péterrévei színház múltját bemutató kiállítás ünneplés beharangozásával kezdődött, amikor KISS ZOLTÁN, a péterrévei helyi közösség titkára mondott biztató és szeretetteljes szavakat újtára bocsájtva ezzel a színház hajóját. Dicsérte a helyi színházszókat, akiknek munkáját jól ismeri, elégedettségét és örömét fejezte ki, hogy idén az ő falujuk a házigazda. Majd a kiállításról RAB JÁNOS, az emlékképek összeállítója, felkutatója beszélt, kitért annak sokéves múltjára és hányattatott sorsára.

A Találkozó ünnepélyes megnyitóján a megjelenteket PÁSZTOR ISTVÁN, a Vajdaság Autonóm Tartomány Végrehajtó Tanácsának alelnöke köszöntötte, aki elmondta, ez a harmadik év, amikor személyes tapasztalatot szerez a Találkozóról. Sok közösségi rendezvényt látogat, ám mind különbözik egymástól. „Az összes többitől különböző feelinget hordok magamban a Találkozó kap-

csán” – mondta az alelnök. Kiemelte, hogy a mozgalom olyan értékkel bír, amelyre mindenképpen oda kell figyelni és buzdítani kell. A szüntelen keletkezés mint mottó, reméli, a magyar közösségre is jellemző lesz.

DELI ANDOR, a Tartományi Jogalkotási, Közigazgatási és Nemzeti Közösségi Titkárságának titkára elmondta, hogy a színháznak mindig többlszerepe van, nemcsak az anyanyelvápolás, nemcsak a művelődési értékek megőrzése a célja, hanem az is, hogy neveljen, olyan problémákat vessen fel, amelyek éppen aktuálisak a közösség számára. Ha pedig mindehhez hozzávesszük az amatőrök elszántságát is, folytatta Deli Andor, akkor ez mindenképpen egy olyan törekvés, amely minden figyelmet megérdemel.

Majd KNÉZI PÉTER, Óbecse polgármestere köszöntötte a vendégeket, aki kitért arra, hogy a rendezvény annak is az eredménye, hogy a péterrévei közösség kitartó és akaratteljes. Elmondta, örülnek annak, hogy a Karinty Frigyes Színház Kör felvállalta a Találkozó megszervezését, ez öröm a közösségnek és a községnek is. A csoport, a csoport tenni akarása nagyon fontos Óbecse községnek, és mindig számíthat a polgármester úr támogatására. Majd kitért a színház és a közösségi élmény fontosságára. Kifejezte szívből jövő örömét, hogy Óbecse község vendégül láthatja a Találkozó közönségét és közösségét.

A Találkozót LOVAS ILDIKÓ, a Magyar Nemzeti Tanács kulturális ügyekkel megbízott tanácsosa nyitotta meg.

gém

Ma a Találkozó színpadán

A színpadon a magyarkanizsai és a verbászi csoport

Mindenkinek szíves figyelmébe ajánljuk, hogy töltsse velünk a szombatot! Délután a magyarkanizsaiak *Pesti emberek* című előadása ad fel fogós kérdéseket, majd este a verbásziak képében érkeznek a Vásári komédiások. A nap jelmondata: kicsit szomorkás a hangulatom máma... Ámde kiderül...minden.

Április 2., 15.30 óra

A magyarkanizsai Ozoray Árpád Magyar Művelődési Egyesület Ifjúsági Színtársulatja bemutatja

MESTERHÁZI LAJOS
PESTI EMBEREK (150')
DRÁMA

Szereplők:

Mónika – Bús Anikó
Sándor – Kónya Róbert
László – Magosi Lóránd
Béla – Horvát Tamás
Tamás – Oláh Tamás
Gyula – Zsámboki Zsolt
András – Raffai Zoltán
Deske – Muhi László
A férj – Ágoston Róbert
Rikkancs – Katona Gábor
Pirike – Nagyabonyi Orsolya
Tizedes, nyilas I., félszemű árus, fiatal apa –
Karapándzsity Kristóf
Mama, cigányasszony – Raffai Ibolya
Tolcsi néni, fiatal anya, nép – Ábrahám Gréta
Titkáró I., fiatal anya, felszolgáló, rab, nép –
Szabó Nikoletta
Titkáró II., feketéző, pincérnő, virágárus, nép
– Bagi Anita
Ékszerész, rab, nép – Bicskei Kata
Utcagyerek – Nagy Karolina
Házmaster, anya, idős nő, nép – Oláh Dóra
Őr, nyilas II., nép – Tóth Gábor
Kislány, pincérnő, rab, nép – Zsámboki Tímea
Titkáró III., fiatal lány, rab, nép – Széll Réka
Fiatal lány, rab, nép – Antóci Dorottya
Festő, nép – Kanyó Fruzsina

A rendező munkatársai:

Fény és hangtechnika: Krályevácski Róbert,
Kiss Tamás

Rendező: Krályevácski Eszter

Az előadásról:

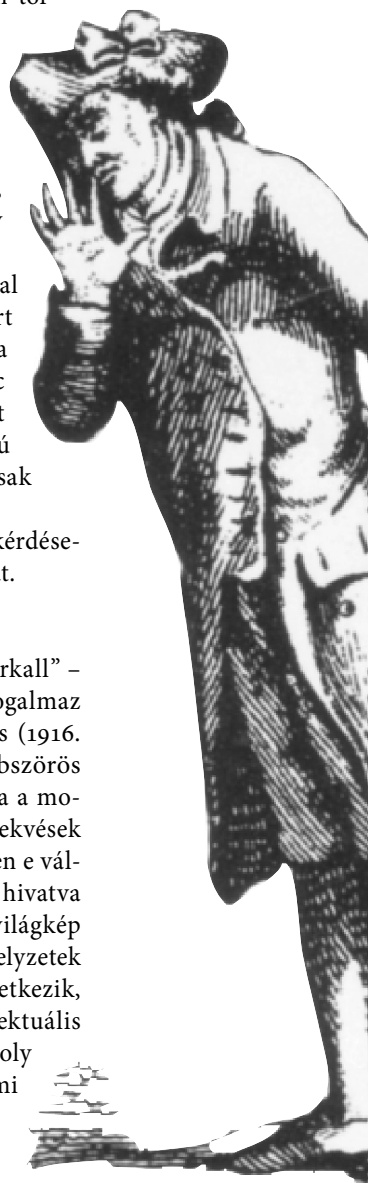
Létezik-e igaz barátság? Hihetünk-e abban, hogy a barát mindig biztos kőszikla, amire bátran támaszkodhatunk a bajban? És ha mégsem? Valóban törvényszerű, hogy aki magas beosztásba kerül, hatalommal bír, az elfelejti azokat, akikkel megosztotta fiatalságát, örömét, bánatát? Lehet-e embernek maradni, ha a világ embertelenné válik körülöttünk? Létezik-e igaz szerelem? Vagy képesek vagyunk azt félresöpörni, ha elveink, „nemes” célokba vetett hitünk úgy kívánja?

Noha MESTERHÁZI LAJOS egészen más céllal írta meg a darabot, a magyarkanizsai csoport mégis éppen ezen a drámán keresztül próbálja felvetni az ilyen és hasonló kérdéseket. Nyolc fiatal, nyolc „igaz barát” küzdelmét, vívódásait ismerheti meg a közönség a II. világháború idején és az azt követő években. De valóban csak róluk, csak azokról az időkről szól az előadás?

A csoport szándéka mindössze felvetni a kérdéseket, a nézőre bízzák, hogy megválaszolja azokat.

A szerzőről:

„Kísérleti cselekvés, mely valódi tettekre sarkall” – ebben az axiomatikus tömörségű mondatban fogalmaz programot színpada számára Mesterházi Lajos (1916. márc. 3. – 1979. ápr. 4.) Kossuth-díjas és többszörös József Attila-díjas magyar író. Dramaturgiája a modern színpad törekvéseit hasznosítja. Ezek a törekvések a polgári világ válságából születtek: eredetükben e válság közérzetét, világnézeti „dezillúziót” voltak hivatva kifejezni. A formák bomlása különben is a világgép bomlását követi. A jellemek és a drámai helyzetek jelképes, illetve illusztratív természetéből következik, hogy Mesterházi műve nem váltja ki az intellektuális megrendüléseknek a brechti dramaturgiában oly fontos folyamatát. Fontosabbá válnak az érzelmi motívumok, a dráma jól érzékeltet egyfajta „pesti életérzést”.

Április 2., 20 óra
A verbázi Szirmai Károly Művelődési Egyesület bemutatja:

BARANYI FERENC – MÓRICZ ZSIGMOND –
HANS SACHS – ZILAHY LAJOS:
VÁSÁRI KOMÉDIÁSOK (75')
komédia

Szereplők:

Deák – Bán Andor
Szolga, csúnya asszony – Bajai Márta
Lócsiszar, dinnyecsősz – Nagy Tibor
Vargáné, gazdasszony – Majlát Szűcs Tünde
Varga, Máté Ferke – Fülöp Martin
Pap, gazda – Robotka István
Fruzsina, gazdáné – Robotka Angéla
Vince, kántor, gazda – Dognár János
Zsuzska, szép asszony – Stojisavljevic Vera
Kukoricacsősz – Hercegovác Tamás

A rendező munkatársai:

Zene, technika – Vig Eduárd
Sugók – Zsigmond Ilona,
Rásztovác Hajnalka

Rendező:

Robotka István

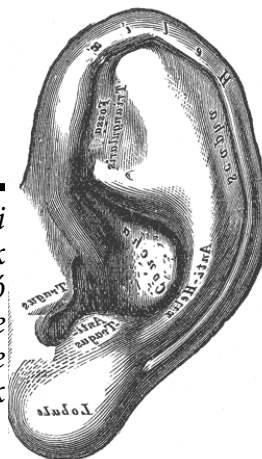
Az előadásról:

Komédia szünet nélkül. A Vásári komédiások több egyfelvonásos jelenetből áll össze, amelyek a néphagyományokból táplálkozó vidám rövid történetek. A deák – az egyik szereplő – a konferanszié, ő fogja kézen a nézőt és vezeti át egyik komikus helyzetből a másikba, így teremt megfelelő hangulatot, és készíti elő a színpadot a szereplőknek. Majd következnek a pikáns, mulatságos, verseken alapuló jelenetek, amelyek a régi időket idézik.

A péterrévei Karithy Frigyes Színjátszó Kör előadásának zsűrizéséről

Igazán tökös előadasként jellemezte a zsűri a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XVI. Találkozójának péntek esti nyitóelőadását, a péterrévei Karithy Frigyes Színjátszó Kör A rátóti csikótojás című, Bosnyák Mária rendezte produkcióját, utalva a darabban kellékként megjelenő tökre és a szöveg politikai aktualizáltságára is. A házigazdák főpróbát, bemutatót és szemleelőadást is tartottak egyben.

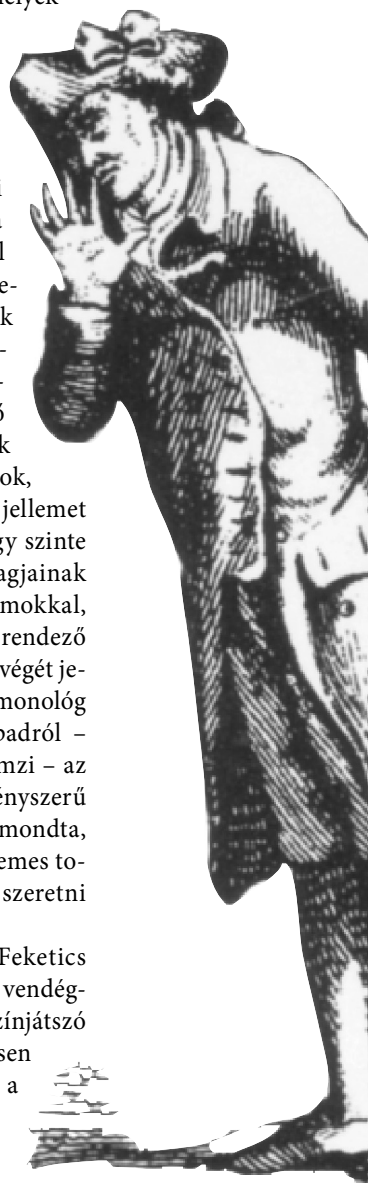
A produkciót követő értékelés kezdetén ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA elmondta, a péterrévei egy nagyon jó kondícióban lévő csapat, amelynek előadásában az elmúlt nyolc-kilenc évben, amióta szemlét rendszeresen figyelemmel kíséri, nagyon sokféle műfajú produkciót látott. A tanárnő elismerte, a csoportnak nem volt könnyű dolga, hiszen a körülmények nem kedveztek nekik. Megdicsérte azonban a darabválasztásukat, ugyanis szerinte *A rátóti csikótojás* a csapatnak megfelelő szöveg, annál is inkább, mert az aktualizálás által egészen érdekes plusztartalmakat is kapott a darab.

Ágoston Pribilla Valéria azt kifogásolta, hogy az előadás kissé nehézkesen indult, ahogyan fogalmazott, elég sok volt benne az üresjárat. Kifejtette, nagyon fontos, hogy a produkció már a legelején magával rántsa a közönséget, ám szerinte a ritmusa sokszor megtört, ami megnehezítette a társulat dolgát, hiszen folyamatosan arra kellett törekedniük, hogy visszataláljanak ahhoz a tempóhoz, illetve ahhoz a szinthez, amit alapkövetelményként állítottak maguk elé. A tanárnő úgy érezte, a szituációk nem mindenütt voltak eléggé egyértelműek, ezért az sem volt minden esetben világos, hogy egy-egy jelenet hová fog kifutni, milyen funkciót tölt be az előadás egésze szempontjából. Végül hozzátette, ugyan a meghatározó jelentőségű csomópontokat sokkal jobban ki kellett volna dolgozniuk az alkotóknak, de ettől függetlenül nagyon szórakoztató előadás született, sok ragyogó pillanattal, amit a színészek és a közönség is élvezett – ennél több pedig aligha kell.

BRETYÁNSZKI BOROS ROZÁLIA szerint a társulat az utóbbi évek során rendkívül sokféle oldalát mutatta meg, a kabarészerű táncos előadástól kezdve, a Fizikusokon át, egészen a tavalyi nagy sikerű Kukás guruig, ami elmondása szerint azt bizonyítja, hogy nagyon tehetséges és rendkívül ígéretes társulatról van szó, amelynek soha nem szabad a saját színvonala alatt teljesítenie. Véleménye szerint azonban a mostani előadás a társulat tavalyi produkciójánál gyengébbre sikeredett. A szabadkai Népszínház dramaturgja agyáinak adott hangot a szöveg kapcsán is. Kifejtette, ez a szöveg vélhetően arra készült, hogy egy nagy létszámú társulat bemutathassa, ezért a szerző jócs-

kán felhívította azt, mintegy patikamérlegesen mérve ki a szövegmenyiséget a szereplők számára, aminek a következménye az lett, hogy sok helyen rendkívül nehéz a lényegre fókuszálnia a közönségnek. Mivel nincsenek kiemelt főszereplők, a nézőnek az lehet az érzése, a sok baba közt elvesz a gyermek. Ráadásul sok olyan vicces jelenet van az előadásban, amelyek kaotikusságuk folytán nem tudnak eljutni a nézőig. A poénfelépítések kapcsán kifejtette, a túlzottan előkészített vicces jelenetek elveszítik erejüket, a poénok jóval hatásosabbak lennének, ha meglepetésszerűen érnék a nézőt. Bretyánszki Boros Rozália szerint a színpadi mozgás is hagyott némi kívánnivalót maga után, hiszen amíg bizonyos jelenetek rendkívül kaotikusak, addig akadnak olyanok is, amelyek teljesen statikusak, amelyekben a szereplők szinte szituáció nélkül mondják el a szövegüket, tehát mindkét véglet megjelenik a produkcióban, ami semmiképpen nem tekinthető szerencsés mozzanatoknak. A szerepformálások kapcsán kifejtette, akadnak nagyon jó alakítások, de mivel nagyon nehéz tizenhét különböző jellemet megformálni a színpadon, különösen úgy, hogy szinte egyenrangú szereplőkről van szó, a csapat tagjainak saját személyiségjegyeikből fakadó momentumokkal, illetve saját ötletekkel kellene segíteniük a rendező munkáját. Az előadás legnagyobb hibájaként a végét jelölte meg, ugyanis szerinte azzal, hogy a zárómonológ után a szereplők civilként kísétnak a színpadról – ami egyébként az egyes jelenetek végét is jellemzi – az alkotók elveszik a nézőktől az pillanat élményszerű megélésének lehetőségét. Összegzésképpen elmondta, nagyon sok lehetőség van a produkcióban, érdemes tovább dolgozni rajta, mert valószínűleg nagyon szeretni fogja majd a közönség.

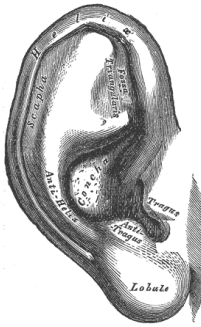
Az értékelés után PÁL KÁROLY, a Feketics Művelődési Egyesület elnöke bácsfeketehegyi vendégszereplésre hívta meg a Karithy Frigyes Színjátszó Kör társulatát, így a péterréveiek után rövidesen a bácsfeketehegyiek is megtekinthetik majd a péterrévei csoport igazán tökös előadását, A rátóti csikótojást.

Otthon – Péterréve

A 2010-es évben a szilágyi általános iskola diákjai tanáraik vezetésével fogalmazásokat, verseket, véleményezéseket és rajzokat küldtek a Sűgónak. Minden velük kezdődött és most hála a péterrévei diákoknak és vezető tanáraiknak, a Samu Mihály Általános Iskolának, Beretka Ferenc igazgatónak és Bosnyák Máriának mindez folytatódhat. A naponta jelentkező Sűgóban a péterrévei általános iskola diákjai vallanak szülőfalujukról fogalmazásban, versben és rajzban és megírják majd véleményüket a látottakról. És a Sűgó lesi majd minden szavukat, reméljük, kedves Olvasó, Ön is.

A FALUM

Péterréve egy nagyobb falu Vajdaságban. Keresztülfut a Tisza rajta, ami tavasszal nagyon gyönyörű.

Télen is szép, mikor a partot és az egész falut hótakaró borítja. Az őszi vizont nem a kedvencem. A sárga és piros levelek nagyon tetszenek, de a sok eső után maradó sár miatt feketébe öltözik a falu. A kedvenc évszakom a nyár. Nyáron élet költözik a falu összes kis zugocskájába. A Tisza vize felmelegszik, sokan fürdenek és pecáznak benne.

A fák kizöldülnek, mintha a templom is vidámabban harangozna, a házak körül száz meg száz virág nyílik, és mindenki boldog.

Nagyon szeretek ebben a faluban élni, mert itt rengeteg barátom van, akikkel felfedezőutakra megyünk, mert habár itt nőttek fel, még mindig sok idegen dolog vár rám. A kedvenc helyem a park. Ott van a legtöbb felfedezőutató, és ott a legjobb beszélgetni, a nyugodt, csendes környezetet csupán az előttünk elhaladó hangos járművek törlik meg. A parkon kívül a Tisza-partot és a töltést szeretem. A Tisza vizében még soha nem fürdöttem, mert félek a folyóvízektől... A családommal rengeteget sétálunk a töltésen, közben beszélgetünk és nézelődünk.

Néha egészen estig sétálunk, akkor lemegyünk egészen a víz széléhez, és nézzük a naplementét, mert mindannyian szeretjük nézni, ahogyan a sárgán és vörösén fénylő nap lebukik a víz alá maga után vörös nyomot hagyva. A legszebb a parton, a töltésen, sőt az egész faluban a sok zöldfelület, a sok fa és a virágok.

Szeretek itt élni, mert ez az otthonom, és a világ összes kincséért sem mennék el innen.

Albert Éva

Samu Mihály Általános Iskola, 5/2

SZÜLŐFALUM

Falum neve Péterréve,
Itt élek már jó pár éve.
Mellettünk folyik a Tisza,
országunk neve Szerbia.

Falumban sok a látnivaló,
na és persze a lakó.
Él közöttünk nagy és kicsi,
van itt okos és kíváncsi.

Unatkozol? Na ne már!
A színjátszók köre vár!
Talán menjünk máshova?
Gyere be a központba!

Van itt minden: bolt, park, cuki...
Nézd, ott meg a Samu suli!
Ha meg elmész a töltésre,
Rátalálsz a játszótérre!

Hát ennyit az én falumról,
ennyi elég nagyságáról.
Legközelebb is légy vendégem,
kiránduljunk még mi ketten!

Pergel Sára

Samu Mihály Általános Iskola, 7/3

NEKED MONDOM, PÉTERRÉVE

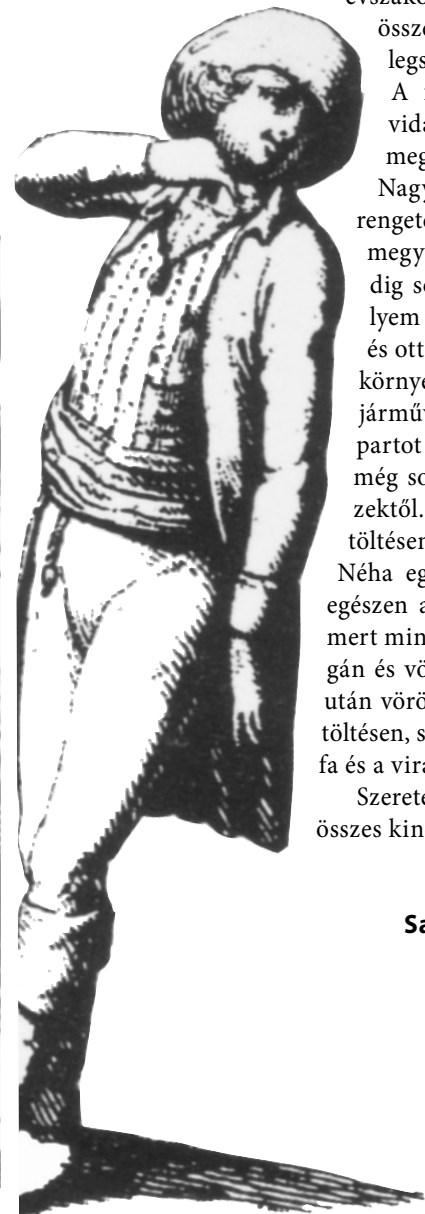
Több mint tizennégy éve a lakosod lettem. Ennyi idő szerintem elég ahhoz, hogy az utcáidat jól ismerjem.

Az iskoláig vezető utadat nyolc éve ismerem, nézegetem. A központodnak egy távolabbi részén lakom, de itt a legjobb nekem. Sok szép emlék fűz hozzád, amit soha feledni nem fogok, többek között a szép Tisza-partot. Ha oda lemegy az ember, szinte beszélgetni tud a természettel. Ha utaztam vidékre, és a falum nevét kérdezték, büszkén mondtam, Péterréve.

Igaz, láttalak már elhagyottnak is, de akkor is „neked mondom, Péterréve, az enyém maradsz örökre”.

Dávid Richard

Samu Mihály Általános Iskola, 8/2

EZ A MI KIS FALUNK

PÉTERRÉVE AZ ÉN FALUM

*Ez a mi kis falunk,
itt élünk, tanulunk.
Bár néha nem vigyázunk rá,
mégis sok szeretettel gondolunk rá.*

*Ha falumban sétálgatok,
mindenhol virágokat látok.
Örül is a szívem nagyon,
milyen szép faluban lakom.*

*Ha elutazunk olykor néha,
szüleink tárt karokkal várnak vissza.
Azon sokat gondolkodunk,
hogyan tegyük szebbé a falunk.*

*Szemét, piszok sose érje,
ezt gondolja falum népe.
Tisztán, szépen, rendezetten,
éljünk itten békeességben.*

*Szemét ne legyen sehol,
csak szép zöld fű mindenhol.
Gyerekek, mondjátok egyszerre:
Szeretünk téged Péterréve!*

Pataki Andrea
Samu Mihály Általános Iskola, 8/3

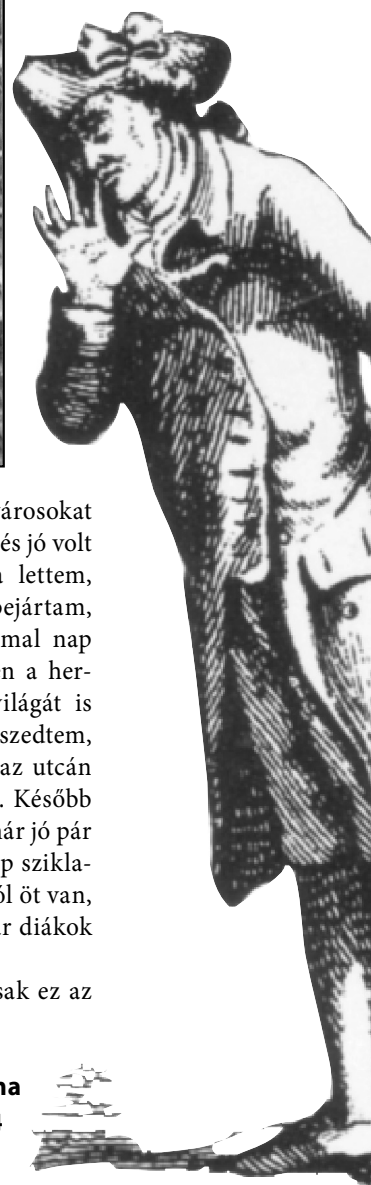
Péterréve az én kis falum a Tisza mellett. Benne jártam óvodába, és járok iskolába. Itt nevelkedtem, és itt élek. A falusi élet örömeit itt élvezem.

Mikor még kislány voltam, hatalmasnak láttam, ismeretlen utcákkal. Aztán elkezdtem óvodába járni, és a falu egy kicsiny részét megismertem. Az iskolában aztán sok új ismeretséget kötöttem. Új barátokat szereztem, akikkel elválaszthatatlanok lettünk. Később beiratkoztam a Tisza Menté Közművelődési és

Népművészeti Egyesületbe. Másik falukat, városokat fedeztem fel. De ezek nagyon idegenek voltak, és jó volt hazatérni Péterréve. Ahogy nagyobbacska lettem, egyre jobban felfedeztem a falut. Az erdőt is bejártam, a Tiszán horgásztam és úsztam. A mamámmal nap mint nap lementünk a játszótérre. Ötödikben a herbárium készítése közben Péterréve növényvilágát tanulmányoztam egy kicsit. Sok szép virágot szedtem, és különböző füveket. Egyik nap, miközben az utcán sétáltam, megláttam egy elhagyatott épületet. Később megtudtam hogy az egy régi moziépület. De már jó pár éve bezárt. A parkunk a központban van. Szép sziklakertek és egy emlékmű is van benne. Óvodából öt van, iskolából viszont csak egy. Ide szerb és magyar diákok is egyaránt járnak.

Vannak problémáim a faluval, de mégiscsak ez az én kis szülőfalum.

Horváth Dianna
Samu Mihály Általános Iskola, 6/4

Vasárnap a Találkozó színpadán

Különleges kavalkádja a különböző hangulatoknak a vasárnap. Kora délután a New York-i Broadwayn érezhetjük magunkat a bácskertes csoport *Ének az esőben* című musicalje alatt. Majd egy teljeséggel más világba, Székelyföldre utazunk a 2010-ben Pataki László-díjat (a Találkozó legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért) elnyert nagykikindai József Attila Színtársulattal. Annyi bizonyos, mindkét esetben a mesék világában érezhetjük magunkat. A nap jelmondata: *Ének az esőben és fényben.*

Április 3., 16 óra

A bácskertes Sturcz József Színházi Csoport bemutatja:

ARTHUR FREED – NACIO HERB BROWN:
ÉNEK AZ ESŐBEN (120')
Zenés-táncos musical

Szereplők:

Don – Molnár Oszkár

Kathy – Dienes Blanka

Lina – Guzsvány Flóra

Dexter – Vörös Endre

Simpson – Péter János

Cosmo – Guzsvány Attila

További szereplők: Tót Erik, Tóth Kiss János, Molnár László, Mikó Norbert, Novics Judit, Novics Tibor, Hodovány Henrietta, Pudelka István, Buják Evelin

Táncosok: Búbos Vivien, Buják Anikó, Dobó Márta, Finta Leontína, Guzsvány Nikoletta, Koleszár Olga, Kurucz Adrianna, Sztás Anita, Szőke Kovács Réka

A rendező munkatársai:

Zenei rendező: mgr. Dienes László

Tánc/koreográfus: Tót Zsaklina

Díszlet: Vujevity Anna, Vujevity Dejan

Hangtechnikus: Guzsvány Andor

Fénytechnikus: Pásti Zoltán, Dobó Dániel

Súgó: Molnár Dénes, Fridrik Gábor

Ügyelő: Guzsvány Éva

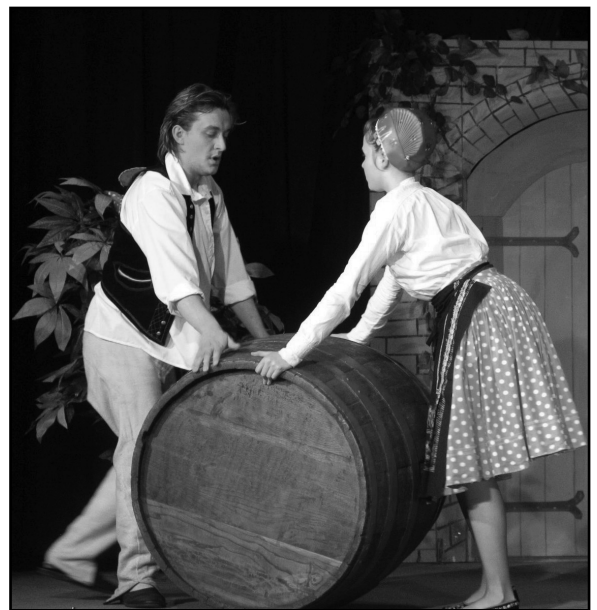
Rendező: Molnár József

Az előadásról:

A bácskertes (kupuszinai) csoport hűen hagyományaihoz és mindenkori közönségéhez ismét táncot, zenét és dalt hoz a színpadra. Az *Ének az esőben* igazi musical, amelyben minden bizonnyal ki tudják bontakoztatni sokéves tapasztalatukat és érzékenységüket a zeneiség és a tánc irányában.

A musical hősei a némafilm sztárjai, akik sikert sikerre halmoznak, csakhogy közben feltalálják a hangosfilmet. Itt már – úgy tűnik – nagyot fognak bukni... Ugyanis Linának, a filmcsillagnak borzasztóan kiábrándító hangja van. Szerencsére megjelenik

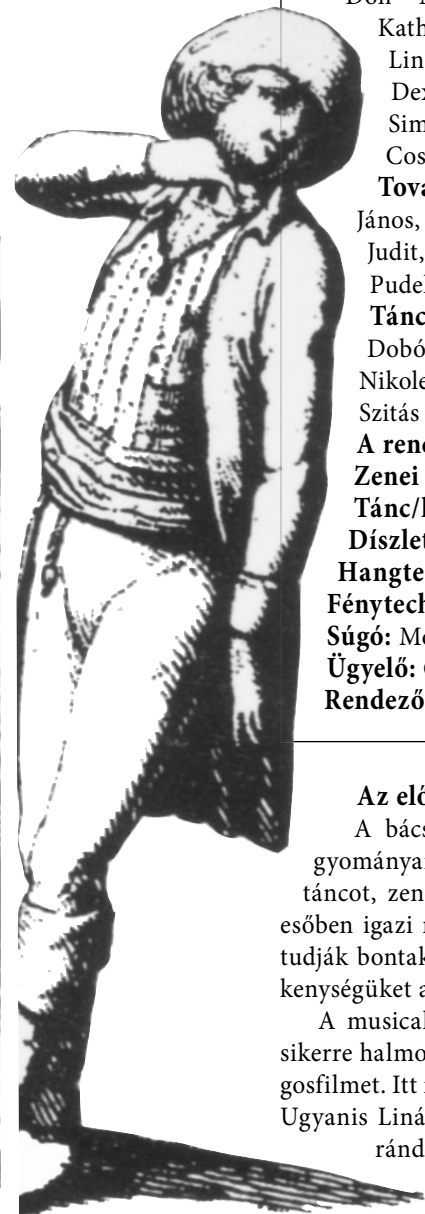
Kathy, akinek viszont csodás az énekhangja. Don, a férfisztár bele is szeret Kathybe, Lina pedig féltékeny lesz. Muscalt forgatnak, melyben titkon Kathy szinkronizálja Linát. Meglesz-e a várt siker, Kathy sikere?

A filmről:

Az *Ének az esőben* (1952) az egyik legbájosabb zenés film, amit valaha vászonra vittek. Igazi klasszikus. Ki ne ismerné a képsort, amikor egy jókötésű férfi dalol és táncol egy szál esernyővel a rend ámuló öre előtt a zuhogó esőben? Ki ne emlékezne a fantasztikus amerikai filmszínész, táncművész és koreográfus, rendező Gene Kelly káprázatos alkotására, a zseniális koreográfiákra, a bravúros sztepptáncjelenetekre, a remek humorra és a nagyszerű alakításokra. Ha mégis akadna ilyen, akkor sem nézheti rekeszizom-próbáló nevetés és elismerő csettintés nélkül ezt a kedves történetet. A hangosfilm lerántja a leplet a színészi tehetségtelenségről, és előtérbe helyezi a kreativitást, az ének- és táncstudást, a prózai megszólalás hitelességét. Mindez számtalan bohócati szituációt eredményez, mire végre a szerelmesek itt is találkoznak, és minden zsák megtalálja a maga foltját. A történet nemcsak a filmvászonon, de Thalia szentélyében is sikert aratott.

Minden korosztály számára ajánljuk e felhőtlen színházi pillanatokat!

Április 3., 20 óra

A nagykikindai József Attila Színtársulat bemutatja:

TAMÁSI ÁRON:
ÉNEKES MADÁR (80')
Népi játék

Szereplők:

- Gondos Eszter – Szabó Ilona
- Gondos Regina – Kanalas Otília
- Gondos Magdolna – Budai Beáta
- Bakk Lukács – Budai József
- Préda Máté – Király Sándor
- Kömény Móka – Tóth Hunor
- Kömény Ignácné – Kanalas Ilona
- Pap – Molnár Zoltán
- Dobos – Király Viktor

A rendező munkatársai:

Technika: Tóth István, Budai Andrea,
Baltásik Ernő

Rendező: Lepár Ferenc

Az előadásról:

Az idősödő vénlány testvérpár, Gondos Eszter és Regina életéből az egyetlen, ami még hiányzik, hogy férjhez menjen. De sem Bakk Lukács, sem Préda Máté nem szerelmes, nem fűlik a foguk a testvérekhez, és emiatt halogatják az esküvőt hosszú évek óta. A vénleányok kishúga, Gondos Magdó, akit szigorúan, tisztességben, de szeretet nélkül nevelnek, azonban rátalál az igaz szerelemre Kömény Móka személyében, aki egy csodálatos énekes madár tojásával ajándékozza meg a lányt. Az idős rokonokban felébred az irigység, a féltékenység mélységes kútja megnyílik, és ha már nem lehet övék a fiatalok boldogsága, hát a vesztükre törnek. A sok gonoszság csak úgy árad a képmutatókból, a jót mindenáron elpusztítani akarókból, persze mindezt erőteljesen karikírozva láthatjuk, hiszen afelől kétségünk sem lehet, hogy mindvégig egy meséről van szó.

A szerzőről:

TAMÁSI ÁRON (1897. szeptember 20. – 1966. május 26.) Kossuth-díjas magyar író. Leggyakrabban az ún. népi írók közé sorolják. 1922-től jelentek meg novellái. 1923–25-ben az Amerikai Egyesült Államokban élt: alkalmi munkákat vállalt, majd banktisztviselő lett.

1926-tól újságíró Erdélyben, a kolozsvári Újság munkatársa. Kapcsolatban állt az Erdélyi Helikon, a Korunk íróival, valamint a népi írókkal. Leghíresebb műve, az *Ábel a rengetegben* című regénye 1932-ben jelent meg. Írásaiban gyakran ábrázolta a székelyek életét, stílusa a „tündéri realizmus”. Regények (*Szűzmáriás királyfi*, *Jégtörő Mátyás*, *Bölcső és bagoly*) és elbeszélések (*Ördögváltozás Csikban*) mellett színpadi műveket is írt. Az ötvenes években a mellőzött írók közé tartozott, de 1953-tól újra megjelenhettek írásai.

Az *Énekes madár* c. székely népi játék az emberi tisztaság és az igaz szerelem diadala az irigység és a jót mindenáron elpusztítani akaró erők felett. Olyan tündérmese, melyben a humor, a könnyes kacagás, az édes évődés, a szárnyaló szerelem mögött fájdalmasan nevetséges, örök érvényű száználmas emberi sorok és cselekedetek rejtőznek.

Akik minden előadást megnéznék

A XIII. Találkozó szakmai zsűrije

Ágoston Pribilla Valéria

Nemesmiliticsen született, majd családjával Szabadkára költözött. A gimnáziumi évek alatt számos szavalóverseny résztvevője és díjazottja. HORVÁTH EMMA, SEBESTYÉN TIBOR és BAMBACH RÓBERT csoportjaiban, irányításával foglalkozik versmondással és színjátszással.

A gimnázium önképzőköriében PETER HANDKE, DÉRY TIBOR darabjait viszik színpadra, de úgyszintén kimagasló alakítás az övé THORTON WILDER *A mi kis városunk* című drámájában, amelyet SZILÁGYI LÁSZLÓ, az egykori magyar társulat rendkívüli tehetségű színművésze rendez. Az említett darabbal vett rész a Népkör színjátszó csoportja a XIV. köztársasági szemlén, ahol Ágoston Pribilla Valéria díjat kapott színjátszásáért. A következő évben BAMBACH RÓBERT rendezésében játszott TENNESSEE WILLIAMS *Ez a ház bontásra vár* című egyfelvonásosában, amely előadás elnyerte a köztársasági szemle legjobbjának kijáró díjat, valamint két szereplő, Ágoston Pribilla Valéria és ÁROKSZÁLLÁSI LÁSZLÓ is díjat vehetett át.

Fellépett az Újvidéki Színház nyitódarabjában, ÖRKÉNY ISTVÁN *Macskajáték*ában, ahol Egérke szerepét alakította. De említhetnénk még a PETER WEISS *Mockinpott úr kinyári és megyőzítettára* című szatírjában, KOPIT *Saj, apu, szegény apu!* című művében, a BERNARD SHAW *Sosem lehet tudni* című vígjátékában eljátszott szerepeket is. Előadóművészként is megmutatta tehetségét. Elegendő *Hangváltó* című önálló estjét említeni, amellyel nagy sikert aratott kortárs magyar költők műveit tolmácsolva.

Diplomás magyartanárként pályáját a műszaki középiskolában kezdte, tizenöt év után átkerült a közgazdasági középiskolába. Majd a Gyermekszínház igazgatójává nevezik ki, ahol művészeti vezetőként nagy hangsúlyt helyez a vajdasági és a kortárs magyar gyermekirodalom színpadi bemutatására. Összetéveszthetetlen stílust teremt, olyan alkotóművészekkel dolgozik együtt, mint BESZÉDES ISTVÁN, VEREBES ERNŐ, HERNYÁK GYÖRGY, BAKOS ÁRPÁD. Művészi-szakmai koordinálása mellett olyan meghatározó előadások jöhettek létre, mint *A szegény cigánia* és a *Szélkirály* című táncjáték, a *Rajdszínház aranya* című előadás és így tovább. Társulata elnyerte szabadkai Nemzetközi Gyermekszínházi Fesztivál fődíját.

Jelenleg a szabadkai Városi Könyvtár igazgatóhelyettese.

A vajdasági magyar irodalom és színjátszás területén szerzett kimagasló és elvülhetetlen érdemeiért, valamint szervezői aktivitásáért a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztjével tüntették ki.

A műkedvelő színjátszást szerencsénkre régóta figyelemmel kíséri, nemcsak mint a Találkozó állandó zsűritagja, de ugyanúgy a diákszínházok fesztiválján is tagja a szakmai bizottságnak. És habár számtalanszor felidéztek azt a millió pillanatot, amellyel a színművészetben és az előadó-művészetben megajándékozta a közönséget, ő mégis kiemelte, a zsűrizések és bemutatások alkalmával ne mint előadóművészt, hanem mint tanárnőt említsük. Nos, ezt a titkot semmiképp sem fejtette meg a fenti röpke összefoglalás, de talán még alkalmat kaphatunk rá.

Forrás: *Hét Nap*, XIV. évf. (2007. február 28.) 9. szám, 33.

Hét Nap, XIV. évf. (2007. május 23.) 21. szám

Faragó Árpád: *Nem sirt ásunk, hanem fundamentumot*. Zenta, 2007, Vajdasági Magyar Művelődési Intézet

Akik minden előadást megnéznék

A XIII. Találkozó szakmai zsűrije

Brestyánszki Boros Rozália

Brestyánszki Boros Rozália a 2007-es évben csatlakozott a *Találkozó* szakmai zsűrijéhez. A csoportok, ahogy ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA személyében is, egy rendkívül nyitott, (és ha fogalmazhatunk ilyen egyszerű szóval) segítőkész zsűritagot ismerhettek meg.

Brestyánszki Rozália 1998-tól a szabadkai Népszínház Magyar Társulatának dramaturgja. Mindeközben folyamatosan ír saját szövegeket és átdolgozásokat hazai és külföldi meghívásos művészeti versenyekre és pályázatokra, illetve a Népszínházon kívül más társulatoknak is. Angol, német és szerb nyelvből fordít.

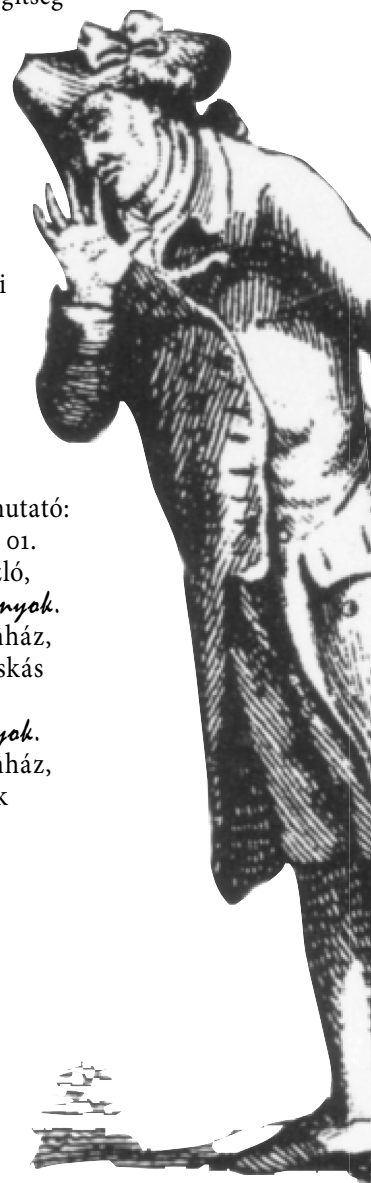
2000-ben a zürichi *Theater Spektakel* nemzetközi színházi fesztiválon a szakmai zsűri tagja. A Tel Aviv-i kortárs dráma nemzetközi fórum szakmai műhelymunkájának meghívott résztvevője 2001-ben. A 2009-es Vajdasági Amatőr Színházi Fesztiválon a szakzsűri tagja. A műkedvelőkkel 2007-ben nem csak a Találkozó nyomán kezdett el foglalkozni, de a szabadkai Színitanoda állandó tanára volt a pszichodráma/önismeret és a dramaturgia témakörben.

Fontosabb színművei, jelentősebb publikációi között említhetjük *A révész sáruja* című darabot (2003. Publikálva: www.zetna.org.yu), *A károhatonák még nem jöttek vissza* című szöveggönyvet (amely GION NÁNDOR azonos című ifjúsági regénye alapján készült), a *Záróra* című zenés színpadi darabot (amelynek társszerzői MEZEI ZOLTÁN, PÁLFI ERVIN, SZÓKE ATTILA), valamint a *Decenium* című összefoglaló munkát (amelyik a szabadkai magyar színjátszás legutóbbi tíz évét dolgozza fel és a Forum gondozásában jelent meg). *A tengeren nincsen sár* című darab (parafrázis J. Cain *A postás mindig kétszer csenget* c. regénye nyomán). *Csörite – avagy a kommunikáció diadala*, amelyet a Békéscsabán megrendezett Magyar Drámaíróversenyen mutattak be (2010. Rendező: FEKETE PÉTER).

2009-ben jelent meg *Színházi alapok amatőröknek* című kézikönyve, amelyet a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség felkérésére írt és amely kitűnő segítség lehet egy műkedvelő rendező számára.

Jelentősebb dramaturgiai munkái:

- 2003-ban Masteroff–Kander–Ebb:
Cabaret (Népszínház, Szabadka),
- 2004-ben David Harrower: *Kés a tyúkliban* (Népszínház, Szabadka),
- 2005-ben *Futó por* – dráma Kosztolányi műveiből, életrajzaiból, naplójából (Népszínház – Soltis Lajos Stúdió, Szabadka),
- 2006-ban Csáth Géza–Fekete Péter:
Emma (Népszínház, Szabadka),
- 2009 Háy János: *A Gézagyerek*. Bemutató: szabadkai Népszínház, 2009. 01. 28-án. Rendező: Bérczes László,
- 2009 Kiss Csaba: *Veszedelemes viszonyok*. Bemutató: szabadkai Népszínház, 2009. 02. 08-án, rendező: Puskás Zoltán,
- 2011 Updike: *Eastwicki boszorkányok*. Bemutató: szabadkai Népszínház, 2011. 01. 19, rendező: Hernyák György.

Akik minden előadást megnéznék

A XIII. Találkozó szakmai zsűrije

Kőrösi István

1977 -ben született Torontálvásárhelyen (Debelyacsa). Pancsován fejezte a középiskolát, számítástechnika szakon. 1999-ben felvételizett az Újvidéki Színművészeti Akadémiára, ahol HERNYÁK GYÖRGY és LÁSZLÓ SÁNDOR osztályába került. 2003 óta az Újvidéki Színház színművésze. Fontosabb szerepei között említhetjük a következőket: Walter (Dermot-Rado-Ragni: *Hair*), (PÁC, HAMVAS BÉLA *Karnevál* című regénye nyomán), Tamás (VÉGEL LÁSZLÓ: *Judit*), Paul (LUBOMIR FELDEK: *A rózsaszínű halál*), VEE LOVELL (HORACE MCCOY: *A lovakat lelövik, ugye?*), Pongrácz (VEREBES ERNŐ: *Teremtőhadjárata*), Medvegyenko (CSEHOV: *Sirály*), Rozanov (MATEI VIȘNIEC: *A kommunizmus története...*), Bernard Marx (NAGY V.-VÁRKONYI M.: *Szép új világ*), Báro (GORKIJ:

Éjjeli menedékhely), Brad Majors (RICHARD O'BRIAN: *Rocky Horror Show*), Férfi (*San o Balkanu*) – Balkanovi pokret, Garry Lejeune – Roger Tramplemain (MICHAEL FRAYN: *Még egyszer hátulról*), Philinte (MOLIÉRE: *A mizantrop*) Játszott a budapesti Musical Színház *Jekyll és Hyde* című produkciójában (Simon Stride szerepében, rendezte: MOLNÁR LÁSZLÓ)

A Színes Szilánkok Diákszínpadán megrendezte Mrožek *Özvegyek* című darabját, amely az 51. Becsei Nyári Játékokon (2008) a következő díjakat érdemelte ki: legjobb rendezés, legjobb színpadi mozgás, legjobb férfi főszerep.

Kőrösi István harmadszor vesz részt a szakmai zsűrizésben. Mindenképp fontos volt, hogy Újvidékről is csatlakozzon egy művész a szakmai munkához, és az, hogy egy fiatal színművészt sikerüljön megnyerni az ügynek.

Arcuk az arcunkhoz – művészeink, akiknek a szepet köszönhetjük

Beszédes István

Mint szerkesztő, mint könyvtervező, mint tördelő-szerkesztő, ráadásul mint alkotó a könyvszakma jeles képviselője érdekes és értelmes kezdeményezésként értékelte a *Súgót*, és ezért – meg talán azért mert ő a Dumás és minden helyzetben lehet rá számítani – sokmindenben segített a színlap néha színtelen szerkesztőinek. Ő tervezte a *Súgó* fedlapját és belső arculatát, valamint szintén az ő alkotása az illusztrációkkal teli, izgalmas megoldású programfüzet, melyet minden *Találkozón* láthtunk forgolódni, izgelődni-mozgolódni a közönség kezei közt.

Beszédes István, ahogyan az irodalmi lexikonok számon tartják, költő, szerkesztő. 1961. szeptember 12-én született Zentán. Szabadkán művelődésszervezői képesítést nyert. 1989 és 1991 között az *Új Szimposion* fő- és felelős szerkesztője, 1991 és 1994 között Hódmezővásárhelyen a *Vásárhely és Vidéke* című napilap szerkesztője, majd

a *Képes Ifjúság* rovatszerkesztője (1996-) és az *Üzenet* folyóirat szerkesztőségének tagja (1998-). 1999-ben megalapítja a *zEtna* elektronikus folyóiratot és kiadót, amely a kortárs irodalom szövegeinek találkozási tér-helye.

Alkotásai közül mindösszesen néhányat sorolnánk itt fel. Verseskötetek: *Kívánja-e a pirost?* (1988), *Égyéji séta, déli tükrök* (1997), *Messziről Andromeda* (2007), *Naphitörés* (2008). Műfordítások: Boško Krstić: *Vizöntő* (Virág Piroskával), *Citadella. doc* – Három négykezes, Horváth Ottó: *Olmóba menet* (2010), Boško Krstić: *Az azúr örvöinek legendája* (2011). Színművek: *Rózsaszín ország aranya* (2003), *Szalmakalap száll...* (2004), *Gábor és Gabriella* (2006), *Szardínia* (2009).

Díjak: Sinkó-díj (Bozsik Péterrel, 1989), Móricz Zsigmond irodalmi ösztöndíj (1995), József Attila-díj (2011).

Arcuk az arcunkhoz – művészeink, akiknek a szépet köszönhetjük

Sagmeister Laura

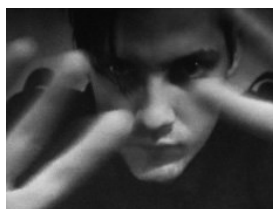

A festőművész 1969. október 8-án született Szabadkán, jelenleg Magyarkanizsán él. SERGEJ JOVANOVIĆ belgrádi festőművész magániskolájába járt. Az Újvidéki Egyetem Művészeti Akadémiájának festészeti szakán JOVAN RAKIŽIĆ professzor tanítványaként végzett (1999). A Pécsi Tudományegyetemen doktori képzésen vett részt KESERŰ ILONA témavezető osztályában 2000-től. Egyetemi évei és pályájának indulása egybeesett a Jugoszláviában lezajlott politikai változásokkal, háborúval, mindez művészetében is nyomott hagyott és időnként alkotásain is láthatóvá válik. NINKOV KOVACSEV OLGA, aki már több kiállítását is rendezte, ezt így fogalmazta meg: „Képei, mint egy (rém)álom – (rém)látomás kiélesedett foltjai, inkább éreztetnek, láttatnak érzéseket, embereket, megtörtént és meg nem történt dolgokat. Ezekben kuszán ötvöződnek a mindennapi élet darabkái a helyhez kötött múlt mozzanataival. A 90-es évek elején és első felében, amikor még minden olyan hihetetlennek tűnt, az emberek pedig kutyául érezték magukat, Laura képein végigvonul egy szellemileg megbolydult kutya, amelyből időnként farkas, időnként pedig naivan mosolygó beteg állat lesz. Helyenként megjelenik a történelem őrjengő, lendületben levő kereke is, hol biciklikereként, hol meg biciklisták egész csapataként. Ez utóbbiban persze az »el innen« akarás is benne van, a szabadság, a mozgás vágya, de a vidék jellegzetes közlekedési eszköze iránti ragaszkodás is. Ragaszkodás az idevalósi egyszerű emberek, szokásaik és utcáik iránt.” Legutóbbi képein egy sajátos belső világot ábrázol, érzelmeket, az emberekhez, a természethez közeli élményeket, emlékeket elevenít fel. Képeinek az alapja a rajz, kevés színt használ, a feketén kívül elsősorban a meleg színeket – a rózsaszín árnyalatokat.

Számos kiállítása volt már többek között Szabadkán, Zentán, Antwerpenben, Zalaegerszegen, Zágrábban, Baján.

Művészetéről így vallott a 2011. március 28-án a Magyar Szó *Üvegolyó* című mellékletében megjelent, vele készült interjúban: „Megrajzolni egy testet vagy az árnyékát egy negyedik dimenzióban, azaz, hogy ne úgy jelenjen meg, mint a valóságban. Nálam ki vannak terítve a testek úgy, hogy minden oldalról látszódnak. De ezeket csak egy ún. tér nélküli térben tudod létrehozni. A térképeimen is lehetett ezzel játszani. A felülnézetből kiterített világba oldalnézetből is látható embereket vagy fákat rajzolok bele. Ez ad neki egy furcsa csavart, egy furcsa térbeli hatást, hogy minden attól függ, honnan nézed.”

Antal László

1984. június 6-án született Szabadkán. Az általános iskola és a gimnázium befejeztével, 2003-ban, az Újvidéki Művészeti Akadémia Vizualis Kommunikáció szakára iratkozik. Részt vett több közös tárlaton, plakátjával, illusztrációival, és festményeivel. 2007-ben diplomált *Mese amely rosszul végződik* című animációs filmjével, majd ezt követően ugyanebben az intézményben írta be a mesterképzést.

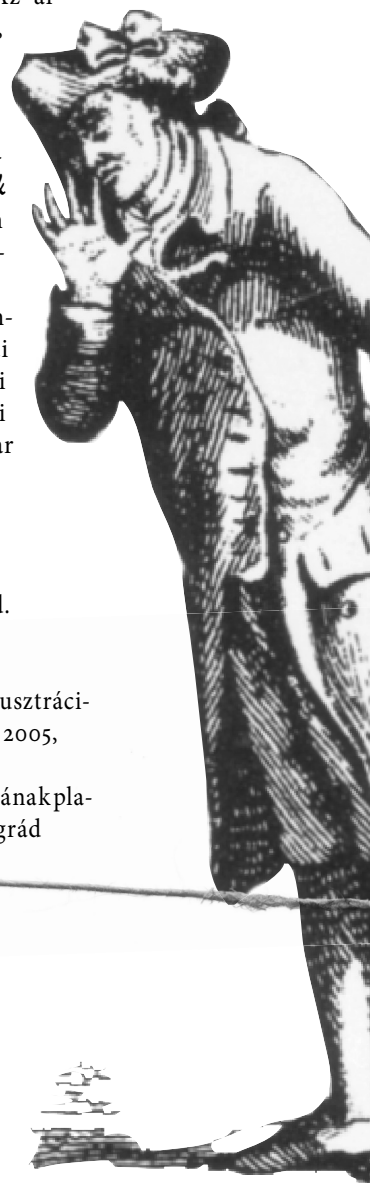
Több könyvet is illusztrált az Újvidéki Tankönyvkiadónak. Plakátokat készít a szabadkai Kosztolányi Dezső Színháznak, a szabadkai városi könyvtárnak, az újvidéki Művészeti Akadémia előadásaira, és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség számára is!

Önálló tárlatok:

- Da Galéria, 2006., Újvidék
- Galéria Grafički Kolektiv, 2007., Belgrád.

Díjak, elismerések:

- A 43. Zlatno Pero, és a 8. Nemzetközi illusztrációs biennále első helyezése (Grand Prix), 2005, Belgrád
- A 9. Nemzetközi vízalatti filmek fesztiváljának plakáttervére az első díjat kapta, 2005., Belgrád

Szó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátósok XVI. Találkozójának színlapja
Kiadja a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség.
Tördelőszerkesztő, dizájn és felületterv: Beszédes István.
Lektor: Kaszás Angéla

Folyamatos segítség és háttér munka:
Halasi Mónika, Nagy Abonyi Péter, Nagy Abonyi Attila, Nagy Abonyi Sonja, Novák Ferenc, Tóth Georgina.
Szerkesztők és szerzők: Gondi Martina, Máriás Endre, Sutus Áron, Bózsó Izabella, Pál Zsófia.